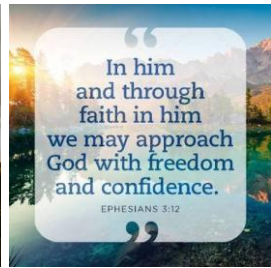

บทเทศน์และข้อคิด วันพุธที่ 21 ตุลาคม 2026

บทอ่านประจำวันนี้ อฟ 3:2-12; ลก 12:39-48

“พระพรไม่ใช่สมบัติส่วนตัว แต่เป็นความรับผิดชอบ”

ในปี ค.ศ. 1854 ที่หมู่บ้านอีโระ จังหวัดวากายามะ ประเทศญี่ปุ่น เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ชาวบ้านจำนวนมากยังไม่รู้ว่า ภัยร้ายที่แท้จริงกำลังตามมา แต่ชายคนหนึ่งชื่อ ฮา มากุจิ โกเรียว สังเกตเห็นทะเลมีอาการผิดปกติ น้ำทะเลลอยออกไปไกลอย่างรวดเร็ว เขารู้ทันทีว่า นี่ไม่ใช่เวลาลงไปเก็บปลา แต่เป็นสัญญาณว่า สึนามิกำลังมา โกเรียว พยายามร้องเตือนชาวบ้าน แต่ผู้คนอยู่กระจัดกระจาย และเวลาเหลือน้อยเต็มที เขาจึง ตัดสินใจทำสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิด บนที่สูงมีฟอนข้าวที่เก็บเกี่ยวใหม่ ๆ กองอยู่ ข้าว เหล่านั้นเป็นทรัพย์สิน เป็นอาหาร และเป็นรายได้ของเขา หากเผาทิ้ง เท่ากับเผาผลผลิต จากแรงงานตลอดทั้งฤดูกาล แต่โกเรียวจุดไฟเผาฟอนข้าวของตนเอง เมื่อชาวบ้านเห็น เปลวไฟและควัน พวกเขาคิดว่าเกิดไฟไหม้ จึงรีบวิ่งขึ้นไปช่วยดับไฟบนที่สูง เมื่อทุกคน มาถึง โกเรียวจึงตะโกนว่า “อย่าดับไฟ! รีบขึ้นไปให้สูงกว่านี้ สึนามิกำลังมา!” ไม่นาน หลังจากนั้น คลื่นยักษ์ก็พัดเข้าทำลายหมู่บ้าน แต่ผู้คนจำนวนมากรอดชีวิต เพราะเปลว ไฟจากฟอนข้าวได้นำพวกเขาขึ้นสู่ที่ปลอดภัย หากโกเรียวมัวแต่ถามว่า “ข้าวนี้อะไรค่า เท่าไร?” เขาอาจสูญเสียทั้งข้าวและเพื่อนบ้าน แต่เขาถามคำถามที่สำคัญกว่า “ข้าวที่ฉันมี อยู่ในเวลานี้ จะช่วยชีวิตใครได้บ้าง?” เขาจึงยอมเผา “ทรัพย์สิน” เพื่อรักษา “ชีวิต” เรื่องยังไม่จบเพียงเท่านั้น หลังภัยพิบัติผ่านไป โกเรียวใช้ทรัพย์สินของตนช่วยสร้างบ้าน จัดหาอาหาร และสนับสนุนการสร้างคันกันสึนามิยาวประมาณ 600 เมตร เพื่อปกป้อง หมู่บ้านในอนาคต

วันนี้นักบุญเปาโลกล่าวว่า ท่านได้รับ “หน้าที่จัดการพระหรรษทานของพระเจ้า” คำว่า “ผู้จัดการ” หมายถึง คนที่รู้ว่า สิ่งซึ่งอยู่ในมือของตนไม่ได้มีไว้เพื่อตนเองเท่านั้น แต่ ได้รับมอบหมายมาเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น โกเรียวเป็นเจ้าของฟอนข้าวตามกฎหมาย แต่ในหัวใจ เขาเป็นเพียงผู้จัดการของสิ่งที่สามารถช่วยชีวิตคนได้

นี่คือเหตุผลที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ใดได้รับมาก จะถูกเรียกร้องจากผู้นั้นมาก” พระองค์ไม่ได้ถามว่าเรามีข้าวก็กอง มีเงินเท่าไร มีตำแหน่งใหญ่เพียงใด หรือมีความสามารถมากแค่ไหน แต่พระองค์จะถามว่า “เมื่อคลื่นกำลังมาถึงฝั่งของเจ้า เจ้าใช้สิ่งที่เราให้ไว้ทำอะไร?” บางคนมีความรู้—อาจใช้ความรู้นั้นเป็นแสงเดือนภัย, บางคนมีทรัพย์สิน—อาจเปลี่ยนทรัพย์สินให้เป็นที่พึ่งของผู้ทุกข์ยาก, บางคนมีตำแหน่ง—อาจใช้ตำแหน่งเปิดประตูให้ผู้ที่ไม่มีเสียง, บางคนมีประสบการณ์แห่งความเจ็บปวด—อาจใช้บาดแผลของตนช่วยปลอบโยนผู้ที่กำลังเผชิญความทุกข์เช่นเดียวกัน ปัญหาไม่ใช่ว่าเรามีน้อยหรือมาก แต่คือ เมื่อถึงเวลาจำเป็น เรากล้ายอมให้พระพรของเราถูกใช้หรือไม่? มีบางสิ่งที่เราเก็บไว้ เราจะสูญเสียมันไปพร้อมกับทุกคน แต่หากเรากล้ายอมสละ มันจะกลายเป็นแสงช่วยชีวิตผู้คน ในคืนนั้น โกเรียวดูเหมือนสูญเสียเพื่อนข้าวทั้งหมด แต่แท้จริงแล้ว เขาได้เก็บเกี่ยวผลผลิตที่มีค่ากว่าข้าวทั้งหมด—คือชีวิตของเพื่อนบ้าน บางครั้งพระเจ้าไม่ได้ถามว่า “เจ้ารักษาสິงที่เรานำให้ไว้ได้ครบหรือไม่?” แต่ทรงถามว่า “เจ้ากล้าใช้มันเพื่อช่วยชีวิตใครบ้าง?” วันนี้เรากำลังดูแลสิ่งที่คุณเจ้าทรงมอบหมายให้เราอย่างไร?

พระเยซูเจ้าเล่าเรื่องผู้จัดการสองแบบ คนแรก เมื่อเจ้านายไม่อยู่ เขายังคงแจกจ่ายอาหารให้คนในบ้านตามเวลา เขาซื่อสัตย์แม้ไม่มีใครมองเห็น ส่วนคนที่สองคิดว่า “นายคงยังไม่กลับมาเร็ว ๆ นี้หรอก” เขาจึงเริ่มทำร้ายคนอื่น กิน ดื่ม และเมามาย เขาลืมไปว่าตนเองไม่ใช่เจ้าของบ้าน แต่เป็นเพียงผู้ดูแลบ้านแทนเจ้าของ บาปของเขาจึงไม่ใช่เพียงการกินหรือดื่ม แต่คือการเอาสิ่งที่เจ้านายมอบหมายให้ดูแล มาใช้เพื่อตนเอง และใช้อำนาจทำร้ายผู้อื่น

นี่คือจุดที่บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส เข้ามาให้แสงสว่าง นักบุญเปาโลกล่าวว่า ท่านได้รับ “หน้าที่จัดการพระหรรษทานของพระเจ้า” คำว่า “จัดการ” ในภาษากรีกคือ “*oikonomía*” หมายถึงการดูแลบ้านหรือบริหารทรัพย์สินแทนเจ้าของ เปาโลจึงไม่ได้มองการเป็นอัครสาวกว่าเป็นตำแหน่งเกียรติยศ แต่เป็นการรับฝากพระหรรษทาน เพื่อนำไปมอบแก่ผู้อื่น และ “ธรรมล้ำลึก” ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ท่านก็คือ คนต่างชาติไม่ได้เป็นพลเมืองชั้นสองในพระศาสนจักร แต่เป็น “ผู้ร่วมรับมรดก เป็นอวัยวะของพระกายเดียวกัน และมีส่วนร่วมในพระสัญญาเดียวกัน”

คำว่า “ธรรมล้ำลึก” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงปริศนาที่พระเจ้าทรงซ่อนเพื่อให้มนุษย์เดา แต่หมายถึงแผนการแห่งความรักที่เคยซ่อนอยู่ และบัดนี้ถูกเปิดเผยในพระเยซูเจ้าเจ้านั้นคือ ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นคนนอกในพระทัยของพระเจ้า ชาวยิวและคนต่างชาติ คนไกล์และคนไกล คนมีการศึกษาและคนธรรมดา คนมั่งมีและคนยากจน ทุกคนได้รับเชิญให้เข้ามาเป็นสมาชิกพระกายเดียวกัน เพราะฉะนั้น พระศาสนจักรจึงไม่ใช่ “สโมสรของคนดี” และไม่ใช่ “บ้านส่วนตัวของคนบางกลุ่ม” แต่เป็นบ้านของพระเจ้า ซึ่งเราทุกคนได้รับหน้าที่ให้ดูแล และเปิดประตูต้อนรับผู้ที่พระองค์ทรงเรียก

บางครั้งเราอาจเผลอคิดว่า “วัดของฉัน กลุ่มของฉัน ตำแหน่งของฉัน เงินของฉัน ความสามารถของฉัน” แต่พระวาจาวันนี้เตือนว่า สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่กรรมสิทธิ์ที่เราจะใช้ตามใจชอบ ทั้งหมดเป็นของฝากจากพระเจ้า, พ่อแม่ไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิตของลูก แต่เป็นผู้ดูแลชีวิตที่พระเจ้าทรงฝากไว้, ผู้มีความรู้ไม่ได้รับความรู้ไว้เพื่อดูถูกคนที่รู้น้อยกว่า แต่เพื่อให้แสงสว่างแก่เขา, ผู้มีทรัพย์ไม่ได้รับทรัพย์ไว้เพื่อสร้างกำแพงให้สูงขึ้นเท่านั้น แต่เพื่อสร้างสะพานไปหาผู้ขัดสน, ผู้มีตำแหน่งในพระศาสนจักรไม่ได้รับอำนาจเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ตน แต่เพื่อแจกจ่าย “อาหารตามเวลา” คือพระวาจา ความหวัง ความยุติธรรม และความเมตตาแก่ประชากรของพระเจ้า แม้แต่เวลา สุขภาพ ประสบการณ์ และบาดแผลในชีวิตของเรา ก็อาจกลายเป็นพระพรสำหรับใครบางคนได้ หากเรายอมให้พระเจ้าใช้มัน

พระเยซูเจ้าตรัสประโยคที่จริงจังมากกว่า “ผู้ใดได้รับมาก จะถูกเรียกร้องจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับมอบหมายมาก ก็จะถูกเรียกร้องจากผู้นั้นมากยิ่งขึ้น” ถ้อยคำนี้ไม่ควรทำให้เรากลัวจนไม่กล้าทำอะไร แต่ควรปลุกเราให้ตื่น คนที่รู้มาก ย่อมรับผิดชอบมากกว่าคนที่ไม่รู้, คนที่มีเสียงดังในสังคม ย่อมต้องระวังคำพูดมากกว่า, คนที่มีเทคโนโลยีอยู่ในมือ ย่อมต้องรับผิดชอบต่อความจริงมากกว่า, คนที่รับใช้ในพระศาสนจักร ย่อมต้องระวังมากกว่า มิให้ใช้นามของพระเจ้าเพื่อผลประโยชน์ของตน

ในยุคที่ชาวปลอมสามารถเดินทางรอบโลกภายในไม่กี่วินาที ก่อนส่งต่อข่าวใด เราจึงต้องตื่นและใช้มโนธรรม เพราะโทรศัพท์เครื่องเล็ก ๆ ในมือเรา อาจกลายเป็นทั้งเครื่องมือสร้างสันติสุข หรืออาวุธทำลายชื่อเสียงของผู้อื่น บางทีเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จกลับมา พระองค์อาจไม่ถามเราว่า “เธอมีของมากเพียงใด?” แต่อาจถามว่า “สิ่งที่เราให้เธอ เธอใช้เพื่อใครบ้าง?” พระองค์อาจไม่ถามว่า “เธอมีตำแหน่งสำคัญเพียงใด?” แต่อาจถามว่า “เมื่อไม่มีใครมองเห็น เธอยังซื่อสัตย์หรือไม่?” และพระองค์อาจไม่ถามว่า “เธอเฝ้ารอเรานานเท่าไร?” แต่อาจถามว่า “ระหว่างที่รอ เธอแจกจ่ายอาหารให้พี่น้อง

หรือปล่อยให้พวกเขาหิว?” เพราะในที่สุดแล้ว ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ไม่ใช่คนที่เก็บรักษาทุกสิ่งไว้ได้ครบถ้วนที่สุด แต่คือคนที่สามารถถวายคืนแด่พระเจ้า พร้อมกล่าวว่า **“พระเจ้าข้า พระพรที่พระองค์ประทานแก่ข้าพเจ้า บัดนี้ได้กลายเป็นพระพรแก่ผู้อื่นแล้ว”**

สรุปข้อคิดในวันนี้

“ฮามาคุจิ โกเรียวตื่นเฝ้า จึงมองเห็นคลื่นก่อนคนอื่น นักบุญเปาโลตื่นเฝ้าฝ่ายจิต จึงมองเห็นแผนการของพระเจ้าว่า คนต่างชาติก็เป็นผู้ร่วมรับมรดก ส่วนเราคริสตชนต้องตื่นพอที่จะเห็นทั้งภัยที่กำลังคุกคามผู้อื่น และพระพรที่พระเจ้าทรงวางไว้ในมือเราเพื่อช่วยเหลือเขา”

ตามเรื่องเล่าในบทเทศน์เกี่ยวกับสัญญาณเตือนภัยสึนามิ “สิ่งใหม่ในคืนนั้นคือฟอนข้าว แต่สิ่งที่ส่องสว่างขึ้นมาคือหัวใจของผู้จัดการที่ซื่อสัตย์”

“นายโกเรียวยอมเสียสิ่งที่ตนเป็นเจ้าของ เพื่อช่วยคนที่พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของ”

แกนประวัติศาสตร์ของเรื่องนี้เป็นเหตุการณ์จริงจากสึนามิอันเซ-นันไค ค.ศ. 1854 หลังจากนั้นโกเรียวยังช่วยผู้ประสบภัยและสนับสนุนการสร้างคันกันคลื่นยาว 600 เมตร ต่อมาเหตุการณ์นี้เป็นแรงบันดาลใจให้ญี่ปุ่นปลักตันทุกวันที่ 5 พฤศจิกายนเป็นวันเตรียมพร้อมรับมือสึนามิ และสหประชาชาติกำหนดเป็นวันตระหนักรู้สึนามิโลกด้วย

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ